

városokban van elhelyezve s csak nagyon kevés azon az erdészeti iskolák száma, melyek erdőség között fekvő városokban vannak elhelyezve, mit a minő pl. az eisenachi, tübingeni, vallambrosei, aschaffenburgi, nancy-i stb. Mindezekből az következik, hogy az erdészeti iskolának nem feltétlenül szükséges erdőség közelében lenni s így Angolországban sem szükséges ez. De hogy Angolországnak okvetlen szüksége van ily iskolára, az minden kétségen kívül áll a „Forestry“ szerint.

Miként lehet a bükkfatönköket és bükkfafűrészanyagot az erős repedezéstől megóvni.

Közli: Rotter Soma, cserkéregkereskedő.

Gyakorlati foglalkozásom közben sokféle alkalmam nyílt a bükkfát építkezésre, asztalosmunkára, eszközök készítésére és butorlécz gyártásra is felhasználni s e közben egész közeli megismerkedtem a bükkfának azzal az általánosan ismert hátrányos tulajdonságával, hogy még tönk alakjában összerepedezik. Magam is megkísértettem tehát mindent arra, hogy e kellemtelen bajnak elejét vegyem.

Tapasztalataim, melyeket e téren tettem, a következőkben leírt eljárásra vezettek, melylyel én bátran elmondhatom, igen kielégítő eredményt értem el.

Mindenekelőtt azt tartom, hogy a bükkfatörzseket ily célra mindig télen kell dönteni és pedig legalább egy hónappal a levél lehullása után.

Aztán a döntés is a lehető legnagyobb elővigyázattal történjék, hogy a törzs kövekre, törzsrészekre stb. ne essék, különösen hosszas és erős hidegben, mert én azt tapasztaltam, hogy épen a legerősebb hasadásokat a bükkfán legtöbbször a gondatlan döntés idézi elő.

Ledöntés után a műfára alkalmas bükktrözsokről a kérget körülbelül 10 hüvelyknyire egymástól elhelyezett szalagokban a törzs egész hosszán le kell hántani, a csúcsot és az ágakat azonban ott kell hagyni a törzsön, mely egész tavaszig így marad, de nem közvetlenül a földön fekvő, hanem mindig valamire ráfektetve. E mellett úgy találtam, egészen czélszerű a vágáslapot galyakkal, ágakkal eltakarni, hogy a tavaszi levegő közvetlen szárító hatása ellen, úgy a hogy, megvédve legyen.

Az ekként kezelt trözsök azután ott maradnak a vágásban egészen addig, míg tavasszal a földre terült koronán ki nem fakad a friss lomb, mely nézetem szerint igen jó szolgálatot tesz az által, hogy a törzsben levő tápnedveket absorbeálja s midőn rövid élet után ismét elhervad, igen jó intőjelül szolgál arra, hogy az eddig egészben feküdt trözsökből a bükk fűrészrönkök kivágassanak. Mert úgy hiszem e zsenge lombnak elhervadása arra mutat, hogy a törzsből az utolsó nedvek is kivonattak, ekkor pedig már bátran megkezdhető a rönkökre darabolás.

Ennek megtörténte után a bükk rönköket megint nem szabad a földön hagyni, hanem okvetetlenül rá kell valamire fektetni, mert különben azokon a helyeken, a hol a rönkő a földdel érintkezett, rövid időn megjelennek azok a fehéres foltok, melyek a korhadás kezdetét képezik.

A bükk rönköket ugyanezen kezelés mellett is kétségkívül a legjobb azonnal a fűrészhez szállítani és felmetszeni, de én azt tapasztaltam, hogy ha ez nem áll módunkban, az így kezelt rönkök még egy év múlva is csak igen jelentéktelen repedéseket mutatnak, melyek szélességben legfeljebb 2 mm-re, mélységben pedig legfeljebb 25 mm-re terjednek.

Azután az ilyen bükktrönkökből készített fűrészárut sem kell valami különös gondozásban részesíteni. Azonnal raká-

sokba lehet berakni olyan formán, hogy a közök körülbelől egy fél hüvelyket tegyenek ki.

A fődolog az, hogy ezen rakásolásnál a homloklapok jól megvédve legyenek s mindenesetre ne érjenek ki a kereszt-rétegen túl.

L a p s z e m l e.

(M. D. S.) **Az erdők tenyésztése** czim alatt az angol Forestry-ben Franklin B. Hongh azon kérdés tárgyalásával foglalkozik, vajjon az európai nagymérvű fafogyasztással szemben, milyen viszonyok uralkodnak az észak-amerikai Egyesült-Államokban, a melyekben az erdők fentartása immár szinte sürgős feladattá vált.

Áttekintve Európa egész területét, abból az erdő terület államok szerint elfoglal : Orosz és Finnországban 40 százalékot, Svéd és Norvégországban 34·1, Ausztriában 29·4, Németországban 25·1, Törökországban s Romániában 22·2, Olaszországban 22, Svájcban 18, Franciaországban 17·3, Görögországban 14·3, Spanyolországban 7·3, Holland és Belgiumban 0·7, Portugáliában 5·1, Nagy-Britanniában 4·1 és Dániában 3·7 százalékot az állam egész területéből.

Ezen államok közül azok, melyeknek százaléka alacsony, fában lévő szükségletöket főképen a balti kikötőkből, továbbá Canada és az Egyesült-Államokból szerzik be. De kérdés, mennyi ideig lesznek képesek e források fedezni e szükségletet? S e tekintetben különösen Nagy-Britannia van érdekelve, melynek faszüksége nagy s mely azt leginkább Svéd- és Norvégországból szerzi be. Ez azonban nem sokáig fogja kielégithetni Anglia telhetetlenségét. S így Angliára nézve immár égető a kérdés más jutányos faforrások után nézni. S e tekintetben India s Ausztraliára kell első sorban ügyet vetni, ott kell az észszerű erdőtenyésztés és erdőkezelés rendezését meghonosítani. A mi különben e földrészekben nem jár oly nehézséggel mint Európában, melynek majd minden állama rendszeres erdőkezeléssel s erdőtörvénnyel bir, és pedig azért nem, mert itt nem kell az előkelők birtokjogi viszonyaival, a szolgalmakkal s más hasonló viszonyokkal számolni. De mig ez meg fog történni s Anglia bizton fog számolhatni e birtokainak fafeleslegére, addig az Egyesült-Államokat is igénybe fog kelleni venni. Lássuk minők ott az erdészeti viszonyok, minő reményt nyújtanak a jövőt illetőleg. Az 1880-dik évi census szerint az Egyesült-Államok egyes államainak területei közül a fával borított terület kilenczben közel 10 százaléka az összes területnek,